

- unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta ratkaista tämä riita-asia perustuu SEUT 263 ja SEUT 268 artiklaan
- unionin yleinen tuomioistuin otti tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se tutki KF:n vaatimukset hallinnollisen tutkimuksen suorittamisesta
- unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tulkitessaan EUSK:n henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevaa 1 artiklaa ja puolustautumisoikeuksien käsitettä.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Corte suprema di cassazione (Italia) on esittänyt 10.1.2019 — A.m.a. —
Azienda Municipale Ambiente SpA v. Consorzio Laziale Rifiuti — Co.La.Ri.**

(asia C-15/19)

(2019/C 164/10)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte suprema di cassazione

Pääasian asianosaiset

Valittaja: A.m.a. — Azienda Municipale Ambiente SpA

Vastapuoli: Consorzio Laziale Rifiuti — Co.La.Ri.

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko muutoksenhakutuomioistuimen tulkinta, jonka mukaan decreto legislativo 36/2003 15 ja 17 §:ää, joilla saatetaan direktiivin 1999/31/EY ⁽¹⁾ 10 ja 14 artikla osaksi kansallista lainsäädäntöä, on sovellettava taannehtivasti, minkä vaikutuksena on, että käytössä oleviin kaatopaikkoihin, joille on jo myönnetty toimintalupa, sovelletaan ehdoilla tällä tavoin asetettuja velvoitteita, erityisesti siltä osin kuin niissä säädetään jälkihoidon pidentämisestä kymmenestä vuodesta 30 vuoteen, yhteensopiva mainittujen [unionin oikeuden] säännösten kanssa?
- 2) Onko erityisesti muutoksenhakutuomioistuimen tulkinta, jonka mukaan decreto legislativo 36/2003 15 ja 17 §:ää on sovellettava käytössä oleviin kaatopaikkoihin, joille on jo myönnetty toimintalupa, yhteensopiva direktiivin 1999/31/EY 10 ja 14 artiklan kanssa, joissa säädetään, että jäsenvaltioiden on toteutettava "toimenpiteitä varmistaakseen, että kaatopaikan pitäjien perimä hinta kaiken tyyppisen jätteen sijoittamisesta kyseiselle kaatopaikalle kattaa kaatopaikan perustamiseen ja toimintaan liittyvät kustannukset, mukaan lukien mahdollisuuksien mukaan 8 artiklan a alakohdan iv alakohdassa tarkoitettu taloudellisesti vakuudesta tai muusta vastaavasta aiheutuvat kustannukset ja kaatopaikan käytöstäpoistamisesta ja jälkihoidosta aiheutuvat arvioidut kustannukset vähintään 30 vuoden ajalta", ja "toimenpiteet varmistaakseen, että kaatopaikat, joille on myönnetty lupa tai jotka ovat jo käytössä, kun tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, eivät voi jatkaa toimintaansa", vaikka 17 §:ssä, jolla pannaan täytäntöön tällä tavoin asetettuja velvoitteita myös mainittujen kaatopaikkojen osalta, rajoitetaan täytäntöönpanotoimia siten, että siinä säädetään siirtymäajasta, eikä siihen sisälly mitään säännöksiä toimista, joilla on tarkoitus rajoittaa taloudellisia vaikutuksia, joita keston pidentämisestä aiheutuu kaatopaikan "haltijalle"?

- 3) Onko muutoksenhakutuomioistuimen tulkinta, jonka mukaan edellä mainittuja decreto legislativon 36/2003 15 ja 17 §:ää on sovellettava käytössä oleviin kaatopaikkoihin, joille on jo myönnetty toimintalupa, yhteensopiva direktiivin 1999/31/EY 10 ja 14 artiklan kanssa, myös niiden taloudellisten rasitteiden osalta, jotka seuraavat tällä tavoin asetetuista velvoitteista ja erityisesti jälkihoidon pidentämisestä kymmenestä vuodesta 30 vuoteen, jolloin näistä säännöksistä aiheutuu rasitus kaatopaikan "haltijalle" ja niissä oikeutetaan siten kaatopaikan haltijalle aiheutuvat muutokset, jotka ovat epäedullisempia kuin jätteiden käsittelytoimintaa koskevissa sopimuksissa sovitut hinnat?
- 4) Onko muutoksenhakutuomioistuimen tulkinta, jonka mukaan edellä mainittuja decreto legislativon 36/2003 15 ja 17 §:ää on sovellettava käytössä oleviin kaatopaikkoihin, joille on jo myönnetty toimintalupa, yhteensopiva direktiivin 1999/31/EY 10 ja 14 artiklan kanssa, myös niiden taloudellisten rasitteiden osalta, jotka seuraavat tällä tavoin asetetuista velvoitteista ja erityisesti jälkihoidon pidentämisestä kymmenestä vuodesta 30 vuoteen, kun näitä rasitteita määritettäessä ei oteta huomioon ainoastaan jätteitä, jotka viedään kaatopaikalle täytäntöönpanoa koskevien säännösten voimaantulosta lukien, vaan myös jätteet, jotka on viety kaatopaikalle jo aikaisemmin?

(¹) Kaatopaikoista 26.4.1999 annettu neuvoston direktiivi 1999/31/EY (EYVL 1999, L 182, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Sąd Okręgowy w Krakowie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (Puola) on esittänyt 2.1.2019 — VL v. Szpital Kliniczny im. Dra J. Babińskiego, Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie

(asia C-16/19)

(2019/C 164/11)

Oikeudenkäyntikieli: puola

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Sąd Okręgowy w Krakowie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

Pääasian asianosaiset

Valittaja: VL

Vastapuoli: Szpital Kliniczny im. Dra J. Babińskiego, Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie

Ennakkoratkaisukysymys

Onko yhdenvertaista kohtelua työssä ja ammatissa koskevista yleisistä puitteista 27.11.2000 (¹) annetun neuvoston direktiivin 2000/78/EY 2 artiklaa tulkittava siten, että direktiivissä suojellun ominaisuuden (vammanisuuden) perusteella määritellyn ryhmän yksittäisten jäsenten erilainen kohtelu loukkaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, jos työnantaja kohtelee kyseisen ryhmän jäseniä